

Trobada de germanor missionera



El dissabte, 8 de juny, tingué lloc la tradicional trobada de familiars de missioners, que enguany ha arribat a la 15a edició. L'Acadèmia Mariana va acollir familiars de missioners vinculats al Bisbat de Lleida i també missioners i missioneres que han retornat, després de dedicar anys de servei lluny de casa nostra.

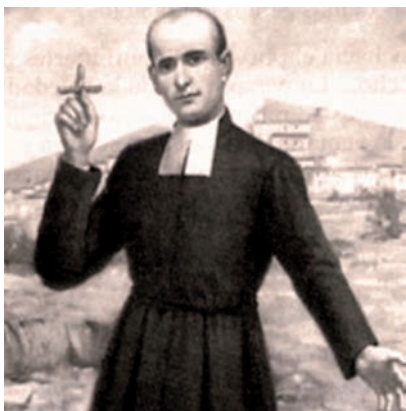
La trobada començà amb un temps de diàleg i reflexió que comptà amb tres aportacions destacades: la germana dominica Maria Teresa Calzada, que realitza el seu servei missioner a Argentina; Julio Enrique Galvis, colombià que fa el seu servei missioner com a rector d'Alcaràs; i en Manolo Fortuny, jesuïta, originari de Mallorca que realitza la seva Missió al Txad.

La trobada va continuar celebrant plegats l'Eucaristia amb els grups d'Oració i Amistat, i acabà amb un dinar de germanor. El Sr. Bisbe ens va acompanyar, expressant el seu agraïment als missioners i missioneres.

Mònica Cabezuelo



Aprovats els processos de beatificació de maristes i carmelites promoguts pel Bisbat de Lleida



El papa Francesc reconeix el martiri de 68 maristes i 4 carmelites (juntament amb un sa-

cerdot diocesà d'Urgell). Seran inclosos, per tant, a la propera beatificació del 13 d'octubre a Tarragona. Els dos processos es van iniciar i preparar des de Lleida. Encapçala el grup dels maristes el germà Crisanto, juntament amb Aquilino y Cipriano José, 63 germans maristes i dos laics.

El grup dels carmelites l'encapçala Juan de Jesús i tres companys, més un sacerdot secular d'Urgell, Pau Segalà. Alguns d'ells van ser martiritzats al cementiri de Lleida, el 20 d'agost de 1936, junt a un grup de més de 70 mossens i religiosos.

AJUDANT A VIURE

Alimentar-se de la Paraula de Déu, també a l'estiu



La vida l'hem rebuda com una possibilitat i un quefer, i més si volem viure-la a la llum de la Bona Notícia de Jesús: «Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ja que la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit...» (1Jn 1,1-3).

Com podem ser «testimonis de l'indefinit» (Rovira Belloso) sense l'aliment permanent de la Paraula de vida? En quina altra font pot beure aquell que ha de ser testimoni per vocació? Com diu l'apòstol Pere: «A qui anirem? Tu tens paraules de vida eterna» (Jn 6,68).

La confrontació amb el voler de Déu no és una tasca que es pugui ajornar indefinidament. Pensar-hi periòdicament de manera sistemàtica és un deure ineludible. Una bona manera d'intentar donar-hi resposta coherent fora omplir de contingut també els temps lliures, vacances incloses.

S'ha fet molt de camí des que al Concili Vaticà II es va afirmar que «l'Església ha venerat sempre les divines Escripures tal com el mateix Cos del Senyor» (*Dei Verbum*, 21), però tots tenim una certa insatisfacció perquè, junt a aspectes molt positius (presència de la Bíblia a moltes cases, major coneixement i difusió de la pràctica de la «lectio divina» o de l'estudi d'evangeli), hi ha una ignorància de la SS.EE. preocupant, no tan sols a nivell de cultura religiosa sinó també en la vida de bastants creients i membres de les nostres comunitats.

Amés, i amb sinceritat, hauríem d'assenyalar la dificultat que experimentem a l'hora de posar en relació la Paraula i la celebració de la Fe amb una vida cristiana coherent i testimonial.

Certament, hem fet un llarg camí familiaritzant-nos amb la Bíblia a nivell personal i comunitari, però no podem oblidar el que encara resta per fer per tal de passar de l'estudi a l'escolta i a la pregària, superant la temptació de quedar-nos fixats en un apropa-

ment intel·lectual o racionalista que incideix molt poc en les nostres opcions de vida.



Allò que hem de fer és centrar-nos més i més en Aquell que ens parla en la SS.EE. Es tracta d'obrir-nos al Déu vivent que continua dirigint-nos avui la seva Paraula, «i així com la vida de l'Església creix per la freqüentació assídua

del misteri eucarístic, així mateix és lícit d'esperar nou impuls de vida espiritual de la veneració creixent de la Paraula de Déu, la qual resta eternament» (*Dei Verbum*, 26). Hem d'establir amb Ell una relació personal.

Sense aquesta relació (que també transmet la Gràcia, com els Sagraments), la Bíblia quedarà reduïda a paraula «sobre» Déu i no arribarà a ser paraula «de» Déu.

BON ESTIU A TOTHOM.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA



ANNA EVA JARABO

Formació interreligiosa

L'Anna Eva Jarabo és mare de família i professora de religió des de fa 19 anys a l'Institut Ernest Lluch de Barcelona; i en fa quatre que també imparteix classes a l'àrea d'humanitats de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna. La docència la compagina amb l'estudi del grau en ciències religioses i amb el màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural que ofereix l'ISCREB.

Per què recomanes la formació religiosa?

És un plaer que recomano a tots els cristians. N'he gaudit molt aprofundint en l'estudi de la Bíblia i la resta de disciplines teològiques i filosòfiques. És una bona eina per aprendre a argumentar i raonar la pròpia fe.

I el màster en diàleg interreligiós?

M'ha donat la possibilitat de conèixer més a fons altres creences religioses, algunes de molt properes i altres de ben allunyades de la nostra cosmovisió europea. Em va sorprendre molt l'estudi de les creences de les mil i una religions africanes i afroamericanes, i també m'han fascinat les religions orientals.

Com a cristiana, per què t'enriqueix la formació interreligiosa?

Descobrint la saviesa de les tradicions religioses he descobert com Déu s'ha anat revelant al llarg de la història de la humanitat. Apropant-me a altres tradicions religioses he enriquit la meua fe. Aquesta vivència la intento transmetre als meus alumnes cada dia. Per a molts d'ells, el fenomen religiós és tota una descoberta, la dimensió espiritual la tenen adormida. El que més els agrada és entendre que la Bíblia no es pot llegir de manera literal.

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (VI)



Perdona'ns les nostres ofenses

«perdona'ns les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen». La cinquena petició del Parenostre suposa un món d'ofenses, d'ofenses contra els homes i d'ofenses contra Déu. En aquesta petició el Senyor ens diu: l'ofensa només es pot superar amb el perdó, no amb la venjança. Déu és un Déu que perdona, perquè estima les seves creatures; però el perdó de Déu només pot arribar a aquells que també perdonen.

El cardenal Newman va dir un dia que Déu, que amb una paraula va poder crear tot el món del no-res, per a vèncer el pecat i el sofriment de l'home va haver d'arriscar-se ell mateix, esdevenir ell mateix sofrent en el seu Fill, que es va carregar d'aquest pes i el va vèncer per mitjà del seu lliurament.

La petició del perdó en el Parenostre és més que una simple proclama moral. També ho és, és clar, i, en aquest sentit, ens és una exigència diària. Però, en el fons del tot —com també ho són les altres peticions—, és una pregària cristològica. Ens recorda a aquell que va pagar el perdó amb la baixada a les penalitats de l'existència humana i amb la mort en creu. Ens invita així a l'agraïment i a treballar i sofrir amb ell contra el mal per mitjà de l'amor. Les nostres forces no basten, però ell acull la nostra pregària en el seu amor i ens consola saber que per ell i en ell vindrà la força de la salvació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Lo que un alcohólico debe a Cristo



Se encuentran dos amigos. Uno le dice al otro: «Me han dicho que te has convertido a Cristo». «Sí», responde. «Entonces sabrás sus milagros, sus sermones». «Pues algunos sí. No todos». «Pienso que sabes poco para ser un convertido a Cristo». «Sí, yo mismo estoy avergonzado de no conocer más a Jesús. Pero lo que yo sí sé, lo empecé a vivir hace tres años.»

«Yo era un alcohólico. Estaba cargado de deudas y de problemas. A punto de destruir mi familia. Mi esposa y mis tres hijos tenían mi regreso a casa todas las noches. Había gritos, malos modos, broncas. Era un sufrir constante. Dejé la bebida. Ahora no tengo deudas. La felicidad reina de nuevo en mi hogar. Mi esposa y mis hijos esperan mi llegada cada atardecer. Hay respeto, amor, alegría, fiesta. Todo ello se lo debo a Cristo. Cristo es quien me cambió y me dio nueva vida. Cristo es el que me ayuda y nos sigue ayudando.»

—«Me llamáis *vida* y no me seguís». (Frase para la reflexión escrita en el muro de la catedral alemana de Lübeck)

—En el Evangelio, Jesús nos dice: «Yo vine para que tengán *vida* y en abundancia» (*Jn* 10,10).

—Cristo no es un mero ejercicio de *investigación*, ni de *opinión*.

—Cristo es mucho más: ¡Cristo es *vida* y *da vida*!

—Con Cristo se vive mejor la *vida*, aquí y ahora, y un día en la *vida* eterna prometida por Él.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

L'evangelització segons Lluc



El llarg dels segles, els cristians han llegit constantment els Fets dels Apòstols per renovar, en la seva font, el dinamisme missioner i la voluntat de fer Església enmig del nostre món. Els Fets són el testimoni de la presència de l'Esperit Sant en la missió de l'Església. Des del començament, l'Església coneix la temptació de centrar-se en ella mateixa, de tancar-se en el *seu cenacle* només amb el grupet de deixebles. Però l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista dels Fets, catapultava els deixebles cap a fora del cenacle, cap al món (c. 2), i l'Evangelí passa del judaisme fins al paganisme. El cristià va aprofundint el seu coneixement de Jesús, tot donant-ne testimoni en el món. Així, l'Església esdevé catòlica, és a dir, universal.

Hi ha dos eixos fonamentals de la vida de l'Església naixent: missió i comunitat, mostres d'una única actitud de fons: obertura:

1. Missió com obertura gradual als de fora: als jueus, als samaritans, als pagans (cf. *Ac* 1,8.21s).
2. Vida comunitària com obertura als de dins (*Ac* 2, 42-47; 4,32-35; 5,12-16): ensenyament dels apòstols, *koinonia*, fracció del pa, pregària. Fruit de l'obertura: irradiació exterior (simpatia entre el poble, signes i prodigis, creixement numèric). En les primeres comunitats es donava una unió essencial entre les dues obertures (missió i comunitat), tot un exemple-testimoni per a les nostres comunitats.

P. Ignasi Ricart, claretian

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL



Accés al Breviari

1. **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [*Gn* 18,16-33 / *Sl* 102 / *Mt* 8,18-22]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisés i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC).
2. **Dimarts** [*Gn* 19,15-29 / *Sl* 25 / *Mt* 8,23-27]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Reolino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.
3. **Dimecres** [*Ef* 2,19-22 / *Sl* 116 / *Jn* 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Didim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683).
4. **Dijous** [*Gn* 22,1-19 / *Sl* 114 / *Mt* 9,1-8]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.
5. **Divendres** [*Gn* 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / *Sl* 105 / *Mt* 9,9-13]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B).
6. **Dissabte** [*Gn* 27,1-5.15-29 / *Sl* 134 / *Mt* 9, 14-17]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.
7. **† Diumenge vinent**, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) (□ Urgell) [*Is* 66,10-14c / *Sl* 65 / *Ga* 6,14-18 / *Lc* 10,1-12.17-20]. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Reis (1Re 19,16b.19-21)

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta». Elies se n'anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, correngué darrera Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu». Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arresus, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se n'anà amb Elies i era el seu ajudant.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Senyor, heretat meua i calze meu.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesto el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor, / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins al meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat, delícies per sempre. R.



El Salvador. Pintura d'El Greco, sagristia de la catedral de Toledo

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 5,1.13-18)

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix». Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 9,51-62)

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se n'anaren en un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu». Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi». Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare». Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua». Jesús li respongué: «Ningú que mira enrera quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,16b.19-21)

En aquellos días, el Señor dijo a Elías: «Unge como profeta sucesor a Eliseo, hijo de Safat, natural de Abel-Mejolá». Elías marchó y encontró a Eliseo, hijo de Safat, arando, con doce yuntas en fila y él llevaba la última. Elías pasó a su lado y le echó encima el manto. Entonces Eliseo, dejando los bueyes, corrió tras Elías y le pidió: «Déjame decir adiós a mis padres; luego vuelvo y te sigo». Elías le dijo: «Ve y vuelve; ¿quién te lo impide?»

Eliseo dio la vuelta, cogió la yunta de bueyes y los mató, hizo fuego con los aperos, asó la carne y ofreció de comer a su gente. Luego se levantó, marchó tras Elías y se puso a su servicio.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Tú, Señor, eres el lote de mi heredad.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 5,1.13-18)

Hermanos: Para vivir en libertad, Cristo nos ha liberado. Por tanto, manteneos firmes, y no os sometáis de nuevo al yugo de la esclavitud. Hermanos, vuestra vocación es la libertad: no una libertad para que se aproveche la carne; al contrario, sed esclavos unos de otros por amor. Porque toda la Ley se concentra en esta frase: «Amarás al prójimo como a ti mismo». Pero, atención: que si os mordéis y devoráis unos a otros, terminaréis por destruirlos mutuamente.

Yo os lo digo: andad según el Espíritu y no realicéis los deseos de la carne; pues la carne desea contra el espíritu y el espíritu contra la carne. Hay entre ellos un antagonismo tal que no hacéis lo que quisierais. En cambio, si os guía el Espíritu, no estáis bajo el dominio de la Ley.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,51-62)

Cuando se iba cumpliendo el tiempo de ser llevado al cielo, Jesús tomó la decisión de ir a Jerusalén. Y envió mensajeros por delante.

De camino, entraron en una aldea de Samaria para prepararle alojamiento. Pero no lo recibieron, porque se dirigía a Jerusalén. Al ver esto, Santiago y Juan, discípulos suyos, le preguntaron: «Señor, ¿quieres que mandemos bajar fuego del cielo que acabe con ellos?» Él se volvió y les regañó. Y se marcharon a otra aldea.

Mientras iban de camino, le dijo uno: «Te seguiré adonde vayas.» Jesús le respondió: «Las zorras tienen madriguera, y los pájaros nido, pero el Hijo del hombre no tiene donde reclinar la cabeza.»

A otro le dijo: «Sígueme». Él respondió: «Déjame primero ir a enterrar a mi padre». Le contestó: «Deja que los muertos entierren a sus muertos; tú vete a anunciar el reino de Dios.»

Otro le dijo: «Te seguiré, Señor. Pero déjame primero despedirme de mi familia». Jesús le contestó: «El que echa mano al arado y sigue mirando atrás no vale para el reino de Dios.»

COMENTARI

Camí de Jerusalem



Des que Jesús resol decididament encaminar-se a Jerusalem (Lc 9,51), fins que hi arriba (Lc 19, 29), l'evangelista Lluc ens presenta un munt d'episodis bíblics que s'esdevenen en el camí. Aquests episodis els anirem llegint fins a finals d'octubre.

En la lectura evangèlica d'avui hi ha dos episodis diferents. En el primer, Jesús i els deixebles troben mala acollida per part dels samaritans; en el segon, l'evangelista ens presenta tres personatges amb actituds diferents pel que fa al seguiment de Jesús.

Tot comença amb una introducció de l'evangelista que ens ajuda a situar-nos en clau pasqual, quan s'a-

costaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel. Ens presenta, d'aquesta manera, la meta del camí que tot just Jesús es disposa a iniciar; és un camí que el durà fins a la presència del Pare. Serà a Jerusalem, i no a Galilea, on Jesús completarà l'ofrena de la seva vida.

Els dos episodis reportats a continuació fan referència a l'actitud envers Jesús. El primer és de rebuig. Com s'encaminen a Jerusalem, els samaritans no volen acollir Jesús i els seus deixebles. La reacció de Joan se situa al mateix nivell que la dels samaritans, és a dir, de confrontació. Jesús, en canvi, el renya i opta per anar en un altre poblet on el vulguin acollir.

El segon episodi ens mostra l'exemple del deixeble inconscient que no calibra bé les conseqüències

del seguiment, la del que sobreposa les obligacions familiars al seguiment de Jesús, i la del que no acaba d'optar del tot.

Jesús, en els tres casos, es mostra radical. Seguir-lo a ell significa renunciar a la vida estable, significa donar-li prioritat sobre les convencions socials i familiars, i significa mirar sempre endavant, sense enyorances estèrils.

Jesús mateix ha viscut aquesta radicalitat que ell demana a qui el vulgui seguir. Malgrat això, nosaltres pactem tantes vegades amb el món per tal de garantir-nos les seguretats i el benestar. Què ens respondria Jesús a nosaltres si ens trobés pel carrer, sortint de missa?

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Els alumnes del Col·legi Episcopal col·laboren amb el Projecte de Vivendes Socials del Seminari



Alumnes del cicle formatiu d'electricitat i de batxillerat artístic recolzen aquest projecte social que en un futur albergarà habitatges per a famílies desnonades. «És una gran oportunitat i estem molt agraïts de poder col·laborar en un projecte real i de caire social com aquest. L'iniciem amb molta il·lusió i amb ganes de veure'n els bons resultats». Així s'han expressat els nois i noies que ja han començat a fer feina, sempre recolzats i acompanyats pels seus professors.

Pastoral de la Salut

La Pastoral de la Salut de la Diòcesi de Lleida ha organitzat una xerrada que, sota el títol «El bon samarità: la Pastoral de la Salut en els nostres dies»,



TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE



La fe, per a mi, és la llum que al llarg de la vida i en moments de foscor, quan no hi veia prou clar, m'ha il·luminat. Aleshores, per tal de fer-la vida i que no quedés arraconada, ha estat important acompanyar-me de gent que també tingué fe, vivint-la en un grup de revisió de vida per cultivar-la com si fos una planteta. La vas regant, la vas alimentant... perquè si la deixes sense llum i sense aigua, la planta s'acabarà marcint. Per això, en mi, ha estat important viure-la en comunitat. En una comunitat, més gran o més petita, que m'ha ajudat a ser més tolerant amb les diferents maneres de viure la vida.

Meritxell Prados

Visita a la parròquia d'El Soleràs



Els alumnes de cicle superior d'Educació Primària d'El Soleràs han visitat l'església parroquial, on els va rebre el pare Àngel Pinto. El rector els va explicar les diferents parts del temple i els hi va ensenyar els objectes de les celebracions litúrgiques, els ornaments, missals i demés. També va aprofitar per fer algunes preguntes als alumnes i va haver-hi un bon diàleg.

Dolors Esteve

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

De dilluns a dissabte de 10 a 12 h de juliol fins a setembre

- **Diumenge, 30 de juny:**
 - Jornada mundial de Responsabilitat en el Tràfic.
 - Arribada del 28è Pelegrinatge diocesà a Lourdes.
- **Divendres, 5 de juliol:**
 - 12 h, Eucaristia i trobada del Sr. Bisbe amb els professors del Col·legi Episcopal.
- **Dissabte, 6 de juliol:**
 - 22 h, Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Diumenge, 7 de juliol:**
 - 12.30 h, Confirmacions a la parròquia d'El Soleràs.
 - 19 h, Exercicis espirituals al Casal Claver. Raimat.

ha tractat de la importància que té el fet que els cristians sapiguem acollir i atendre les persones que ho necessiten, especialment els malalts. La conferència ha tingut lloc el dissabte, 25 de maig, a les 6 de la tarda, a l'Acadèmia Mariana, i ha anat a càrrec de Valentín Rodil, del Centro Humanizar, de Madrid. La sessió ha acabat amb una estona de diàleg força enriquidor.

Adoració eucarística diürna

Els mesos de juliol, agost i setembre hi ha canvis en l'horari de l'Adoració eucarística diürna.

Solament hi haurà Adoració eucarística diürna, al matí, de 10 a 12 h, de dilluns a dissabte.



AYUDANDO A VIVIR

Alimentarse de la Palabra de Dios, también en verano

La vida la hemos recibido como una posibilidad y un quehacer, y más si queremos vivir a la luz de la Buena Noticia de Jesús: «Os anunciamos lo que existía desde el principio, lo que hemos oído, lo que hemos visto con nuestros ojos, lo que hemos contemplado, lo que hemos tocado con nuestras manos. Os hablamos del que es la Palabra de vida, ya que la vida se ha manifestado: nosotros la hemos visto y damos testimonio y os anunciamos esa vida eterna, que estaba con el Padre y se nos ha manifestado. A vosotros, pues, os anunciamos lo que hemos visto y oído...» (1Jn 1,1-3).

¿Cómo podremos ser «testigos del infinito» (Rovira Belloso) sin el alimento permanente de la Palabra de vida? ¿En qué otra fuente puede beber aquel que ha de ser testigo por vocación? Como dice el apóstol Pedro: «¿A quién iremos? Tú tienes palabras de vida eterna» (Jn 6,68).

La confrontación con el querer de Dios no es una tarea que se pueda aplazar indefinidamente. Pensar en él periódicamente de manera sistemática es un deber ineludible. Una buena manera de

intentar dar respuesta coherente sería llenar de contenido también los tiempos libres, vacaciones incluidas.

Se ha recorrido un gran camino desde que el Concilio Vaticano II afirmó que «la Iglesia siempre ha venerado las divinas Escrituras tal como el mismo Cuerpo del Señor» (*Dei Verbum*, 21), pero todos tenemos una cierta insatisfacción porque, junto a aspectos muy positivos (presencia de la Biblia en muchas casas, mayor conocimiento y difusión de la práctica de la «lectio divina» o del estudio del evangelio), hay una ignorancia preocupante de la Sagrada Escritura, no sólo a nivel de cultura religiosa sino también en la vida de bastantes creyentes y miembros de nuestras comunidades.

Además, y con sinceridad, deberíamos señalar la dificultad que experimentamos a la hora de poner en relación la Palabra y la celebración de la Fe con una vida cristiana coherente y testimonial.

Ciertamente, hemos recorrido un largo camino familiarizándonos con la Biblia a nivel personal y comunitario, pero no podemos olvidar lo que aún queda por hacer para pasar del estudio a la escucha

y a la oración, superando la tentación de quedarnos sólo en un acercamiento intelectual o racionalista que incide muy poco en nuestras opciones de vida.

Lo que tenemos que hacer es centrarnos más y más en Aquel que nos habla en la Sagrada Escritura. Se trata de abrirnos al Dios vivo que continúa dirigiéndonos hoy su Palabra, «y así como la vida de la Iglesia crece por la frecuencia asidua del misterio eucarístico, asimismo es lícito esperar nuevo impulso de vida espiritual de la veneración creciente de la Palabra de Dios, la cual queda eternamente» (*Dei Verbum*, 26). Debemos establecer con Él una relación personal.

Sin esta relación (que también transmite la Gracia, como los Sacramentos), la Biblia quedará reducida a palabra «sobre» Dios y no llegará a ser palabra «de» Dios.

FELIZ VERANO A TODOS.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737